

Skicken eder efter tiden, ty tiden är ond

(Ef. 5: 16)

Hava vi icke av detta år lärt, att tiden är ond? Eller är det väl nu en tid för kristna att sova, då alla andemakter äro i en sådan rörelse och verksamhet? Men att »*skicka sig efter tiden*», - huru sker det? Svar: Förnämligast så, att vi bliva dess mer *brinnande i Anden*, ju mera tiden är ond, upprörd och viktig; att vi bliva mera brinnande i Anden, mera vissa i tron på nåden hos Gud, mera förtroliga med Frälsaren, mera enfaldiga i bönen och mera flitiga däri, mera heliga i umgängelsen, mera vaksamma mot fienderna - allt efter vår hulde Frälsares egen trogna förmaning: »Vaken och bedjen!» Måtte vi alltid vara klädda och redo, när han kommer; ja, »*iklädda hela Guds vapenrustning*, att vi må kunna motstå i *den onda dagen*, allting väl uträtta och bliva bestående.» Men allt detta sker icke, det blir blott ord, det verkställs icke, med mindre vi i allt bliva »*brinnande i Anden*».

Vi vilja nu betänka, huru denna tid också mäktigt ropar på de *kristnas verksamhet för sina bröder*. I en tid av en så allmän och mäktig förförelse i lära och leverne, så väldiga angrepp på kyrkan och hennes allra heligaste läror, - böra väl vi kristna då sova, gå jordiskt och fåfängligt sinnade? Aposteln Petrus säger i sitt förra allmänna brev till alla kristna: *I ären ett konungligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, på det att I skolen förkunna hans dygder, som har kallat eder från mörker till sitt underbara ljus.*

Häruti äro vi visst alla försumliga; men särdeles äro här och där vissa kristna, över vilka man kan gråta: de äro begåvade med en klar erfarenhet av nådens verk i själen; hava därjämte fått sina pund av gåvor, förstånd och inflytande och skulle därför kunna vara brinnande ljus i Guds församling; men se, genom jordiska bestyr, förströelse och förgätenhet av sin heliga kallelse, gå de nu så andligt sysslolösa, liksom vi vore i ett fulländat paradiset, då de likväl på alla sidor hava ogudaktiga, som borde väckas och varnas, ungdom, som borde upplysas, väckta och unga kristna, som behövde ledas o. s. v. Huru bedrövligt, att sådant icke sker! Huru mycket gott skulle de icke uträtta, om de i ödmjukhet och enfald men med kärlekens nit ville, på alla för den jordiska kallelsen lediga stunder, arbeta på sin omgivning, läsa, tala, påpeka i bibeln och goda skrifter, vad som är särskilt viktigt! Vilken välsignelse för dem själva och för deras närmaste, ja, för kyrkan och samhället! Eller vilken skall göra detta, om icke de kristna, som hava smörjelsens Ande?

Eller skola vi blott ropa på »prästerne»? Ack, det står ju icke i någon mänsklig makt att skapa pånyttfödda och trogna lärare, och det är ju icke möjligt, att de otrogna kunna rätt befrämja Kristi rike! Och de trogna åter, dessa »*fridens sändebud, de gråta bitterligen*» över att det står jämmerligt till med Sion och kunna dock icke hjälpa allt; de äro ej mer än människor och hava fullt upp att göra, även om alla kristna arbeta. Fältet räcker väl till, även om alla troende arbeta; och vår *plikt* såsom kristna, såsom andliga präster, fordrar det i alla fall av oss. O, att *allt Herrens folk*, sade därför Mose, *bleve profeter, därigenom att Herren läte sin Ande komma över dem!*

Men du frågar: Vad kan jag göra? Du kan ju först *bedja*: bedja för Guds rike, för trogna lärare, för de svaga och elända, ja, för var man. Du kan ock tilläventyrs *tala* något, locka, varna, trösta. Du kan tilläventyrs *läsa* och i bok påpeka viktiga ting. Märk blott i avseende på det sista en enfaldig anvisning: Du är ej gärna alltid ensam, du har några i huset, eller du är hos vänner (t. ex. vid den glada julen, som nu stundar, då är det vanligt att vänner träffas). Då finns där en bibel, du slår upp denna; du begynner att läsa något; och se - de, som äro i rummet, höra nu icke dina ord, utan *en helig profet, en helig apostel eller Gud själv och hans ende Son tala i rummet!* I behöven en präst, som utlägger bibelns ord för eder. Där finns kanske Luthers postilla.

Du läser däri, och icke du, utan en stor doktor predikar för eder. Så lätt kan man nu, Gudi lov, få änglar och helgon att tala i våra hus, ja, själva Sonen från Faderns sköte. Skulle man icke ock då bedja om Andens närvaro och kraft? Är icke där då ett himmelrike?

Skicken eder efter tiden. Då det år, som vi nu sluta - visserligen det märkvärdigaste, någon av oss upplevat - så kraftigt talar om alla jordiska tings förgänglighet och uselhet, varigenom icke ens konungars och kejsares lycka är betryggad, så varom visa! Låtom oss söka det, som är ovanligt, icke det, som är på jorden, icke så i vårt kött, varav vi blott skörda förgängelse, utan så i Anden, varav vi skörda evigt liv! - vilket Gud för sin Sons skull förläne oss alla! Amen.

C-O Rosenius 1848

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com